

ОБУХІВСЬКІ ВІСТІ

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА

№2 (946)

17 БЕРЕЗНЯ 2023 РОКУ

НА ВІЙНІ ГИНУТЬ КРАЩІ СИНИ УКРАЇНИ
стор.2

РІК НЕЗЛАМНОСТІ. ІНТЕРВ'Ю З
КЕРІВНИКОМ ГРОМАДИ стор.3

ЄВРОМАЙДАНУ - ДЕВ'ЯТЬ РОКІВ.
РОЗПОВІДЬ УЧАСНИКА стор.4

ШАНОВНІ ПРАЦІВНИКИ СФЕРИ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОГО ГОСПОДАРСТВА І ПОБУТОВОГО ОБСЛУГОВУВАННЯ НАСЕЛЕННЯ!

Щиро вітаємо вас з професійним святом та висловлюємо вдячність за нелегку і вкрай важливу роботу – забезпечення нормальної життєдіяльності громади, особливо у нинішній, воєнний, час. Вдень і вночі, в мороз і спеку, без вихідних, у складних умовах вам вдається підтримувати роботу всіх систем життєзабезпечення громади. Незважаючи на виклики, поставлені війною, ви ремонтуєте житловий фонд, забезпечуєте водою і теплом наші оселі, лікарні, дитсадки, заклади освіти, підприємства і установи, заклади соціальної сфери, займаєтесь благоустроєм, озелененням та зовнішнім освітленням вулиць.

Комунальні блага стали настільки звичними, що ми не замислюємо, якою важкою працею забезпечується стабільна робота комунального господарства - сфери, яка є однією з найважливіших соціально значимих складових економіки. Наголошуємо, що саме завдяки самовідданій праці відавжних комунальників Обухівської громади цієї зими наші домівки були з теплом і водою.

Працівники побутового обслуговування забезпечують населення необхідними товарами і послугами з ремонту побутової техніки, пошиття та ремонту взуття, одягу та в створенні стильного та вишуканого образу і постійно піклуються про розширення їх спектру та задоволення потреб містян та сільчан.

Дорогі працівники житлово-комунального господарства та побутового обслуговування населення! Сердечна подяка вам за невтомну працю й відданість обраній професії. Спасибі за те, що гідно пережили важкий рік, не опустили руки, а навпаки, стали надійним тилом для громади. Бажаємо вам і вашим родинам міцного здоров'я, миру, омріяної перемоги, впевненості у завтрашньому дні, віри у власні сили і, звичайно, подяки та поваги від людей! Керівникам - витримки та згуртованості в колективах, а у відносинах із споживачами щоб завжди панувала атмосфера партнерства та взаєморозуміння.

Сергій КЛОЧКО, секретар Обухівської міської ради,
Виконавчий комітет Обухівської міської ради

«Борітеся – поборете, вам Бог помагає! За вас правда, за вас слава. І воля святая!»

9 та 10 березня Україна відзначила Шевченківські дні – дати народження і смерті поета, що став українським Пророком і народним символом. Його називають провісником нового життя, титаном духу, який уболівав за долю рідного народу.

З початку російської агресії багато українців відкрили творчість Шевченка по-новому. Його слова також воюють та надихають українців і в тилу, і на передовій. Сила його слова настільки потужна, що ворог боїться навіть пам'ятників Кобзареві. Минулого року б'юст Шевченка росіяни розстріляли в Бородянці, а нині, на його день народження, здійснили одну з найпотужніших ракетних атак...

Боротися за свободу і Батьківщину українців надихають слова Тараса: «Борітеся – поборете, вам Бог помагає! За вас правда, за вас слава і воля святая!»

Тарас Шевченко прожив 47 років: з них 24 роки

був у кріпацтві, 10 – на засланні, а решту – під наглядом жандармів. Якщо підрахувати, то на Батьківщині він був нечастим гостем... Але де б він не перебував – він завжди залишався сином своєї землі, пам'ятав її і сумував за нею, як за матір'ю. Саме тому Україна стала у творчості Шевченка головним образом, овіяним любов'ю і тугою. «Кобзар» – це друга Біблія для українців, адже слова Шевченка – справді особливі, зокрема тим, що і сьогодні актуальні для українського народу.

Громада Обухівщини активно долучилась до відзначення Шевченківських днів. У навчальних закладах та бібліотеках створені книжкові виставки, мистецькі вернісажі, проведено літературні читання та конкурси читців.

В Обухові вшанували Світоча української поезії патріотичним концертом із акцентом на нинішні події в Україні. Представники трудових колективів, громадських організацій, урядовці місцевого самоврядування, депутати, свідомі громадяни зібралися на захід з нагоди вшанування Тараса Шевченка у затишному залі Міського центру культури і дозвілля. У виконанні самодіяльних артистів громади зі сцени лунали вірші Кобзаря, пісні на слова Шевченка, запальні українські народні танці.

9 березня в ОЦКІД пройшов концерт «Наш Шевченко» сестер Тельнюк (на фото) у супроводі Національного президентського духового оркестру. Сестри виконали пісні на вірші Кобзаря. «Наш Шевченко – не данина моді. Ми не намагаємося вскочити у тренд. Ми просто визріли для того, щоб заспівати поезію Тараса Шевченка, – розповіли Галя та Леся Тельнюк. - «Наш Шевченко» від сестер Тельнюк – це не спроба представників субкультури встановити ще один монумент Шевченку, а радше прагнення показати його людяним та зрозумілим кожному».

З плином часу все більше переконаєшся, що поезії Кобзаря – то одкровення, які він висловив на адресу минулих, сучасних і прийдешніх поколінь українців. Тарас Шевченко – це вічний вогонь, що ніколи не згасне в серцях народу, а його творчість – це святиня, якою дорожить і гордиться український народ.

ГВАРДІЯ
НАСТУПУ

ЧАС ПОВЕРТАТИ СВОЄ

Україна активно готується до деокупації Сходу та Криму. З 1-го лютого в Україні стартувала національна рекрутингова кампанія «Гвардія наступу» МВС, під час якої набирають військовослужбовців до штурмових підрозділів Національної гвардії, Держприкордонслужби та Нацполіції.

«Сталевий кордон», «Червона калина», «Лють», «Рубіж», «Спартан», «Кара-Даг», «Буревій» та «Азов» чекають на вмотивованих добровольців у своїх лавах, - розповів керівник Київської поліції Андрій Небитов. - У бригадах уже й кращі з найкращих - це офіцери, сержанти та солдати, які мають величезний бойовий досвід». Долучитися до лав однодумців добровольців може через Центр надання адміністративних послуг, де діють відділи комплектування.

Проект «Гвардія наступу» має на меті зібрати добровольців для підготовки та участі у наступальних операціях задля посилення основних сил нашої країни і якомога швидшого звільнення окупованих територій.

На даний час до «Гвардії наступу» подали заявки понад 28 тисяч добровольців. Про це повідомив очільник Міністерства внутрішніх справ Ігор Клименко. За його словами, усі підрозділи практично сформовані, бригади мають стати в стрій у квітні. Міністр внутрішніх справ зазначив, що наразі ведеться додатковий набір добровольців для формування резерву на майбутнє.

Подати анкету можна через ЦНАП в Обухові за адресою: вул.Каштанова, 13.

ГИНУТЬ КРАЦІ СИНИ УКРАЇНИ

Дорогою ціною доводиться платити за незалежність, суверенітет і свободу держави, за світле майбутнє прийдешніх поколінь. Другий рік несуть чорні круки гіркі звістки про загибель синів і доньок України, і збільшується кількість жовто-блакитних стягів на цвинтарях міст і сіл, як символ великої самопожертви воїнів за націю, за Батьківщину.

Важким ударом для Обухівської громади стало сповіщення про загибель 21 січня 2023 року під Бахмутом на Донеччині **ПІКУЛЯ АНАТОЛІЯ ПАВЛОВИЧА**, старшого лейтенанта, командира взводу військ радіаційного, хімічного та біологічного захисту.

Анатолій народився в Обухові 22 лютого 1978 року. З відзнакою закінчив школу №3, Київський політехнічний інститут, працював на картонно-паперовому комбінаті, ТОВ «ВТФ ЕКМІ», ТОВ «Алеана». З останнього підприємства після початку повномасштабного вторгнення пішов боронити Україну від ворога, вступивши до лав Збройних сил. Анатолій завжди був патріотом, вважав своїм обов'язком захищати свою сім'ю та Батьківщину.

Побратими згадували його як вірного товариша, який не залишав в біді та підтримував у скрутну хвилину. Анатолій був відповідальним воїном, виконував важливі бойові завдання. Мав звання старшого лейтенанта, був командиром взводу роти радіаційного, хімічного та біологічного захисту.

21 січня в районі Красної Гори Бахмутського району на Донеччині ворог почав наступ, його рота вела оборонні бої. У той день Анатолій більше не вийшов на зв'язок зі своїми рідними, а родина згодом отримала сповіщення про його загибель.

...Жалобну церемонію розпочали представники духовенства Обухівського бла-

гочиння ПЦУ літєю за спочилим бійцем. На траурному мітингу виступили керівники міста і району, представник районного територіального центру комплектування та соціальної підтримки. Вони висловили щирі співчуття батькам Анатолія - Павлу Савовичу та Валентині Степанівні, дружині Олені Василівні, сину Владиславу, рідним, друзям, закликали земляків вірити в ЗСУ, в нашу перемогу.

- Дуже боляче втрачати земляків, яких знав особисто, - звернувся до громади голова Обухівської райради Антон Карманов. - Їхній жертвний подвиг не марний, бо вони захищають свою землю від ворога, а це - священна справа.

Анатолієм Пікулем пишається громада, вся Обухівщина, бо поліг він за Україну, відстоюючи її свободу та мирне життя для нащадків. Хвилиною мовчання вшанували обухівці пам'ять відважного командира взводу Анатолія Пікуля.

Хвилина прощання - найважча: останній раз із сином, чоловіком, батьком та другом прощались рідні, друзі, побратими. Схиливши голови та опустившись на коліна, громада Обухова провела Героя в останню путь.

Трагічна звістка прилетіла 2 лютого в Германівку до родини Василя та Світлани Майко. Вибуховий пристрій, що скинув ворожий дрон поблизу Вугледару на Донеччині, розірвався поряд з їхнім сином Олегом. Осколком пробило каску воїна і він отримав важке поранення. Лікарям не вдалося врятувати хлопця. **МАЙКО ОЛЕГ ВАСИЛЬОВИЧ** помер 3 лютого 2023 року в клінічній лікарні імені Мечнікова міста Дніпра.

Обірвалося життя молодого життєлюбця, великого патріота і вірного товариша. У жовтні Олегу вдалося на день вирватися з війни, щоб у колі рідних та друзів відсвяткувати свій 33-й день народження, який став для нього останнім. Це вік Христа, коли людина мужніє, розквітає та набирається сили для світлих надій та повноцінного життя. Олег пішов за обр'їй і стали нездійсненними його мрії, його сподівання.

Він народився 13 жовтня 1989 року в Германівці. Після школи закінчив з відзнакою професійно-технічне училище в Україні за фахом електрика. За цією ж спеціальністю продовжив навчання у столичному технікумі.

Олег Майко був людиною, яка не могла жити спокійним життям. Навчаючись в Германівській школі, при вступі в юні козаки, він присягнув на козацький шаблі та Біблію про те, що буде вірно служити Україні, захищати її та український народ. І виконав свою обіцянку сповна.

Ще з 2013 року Олег Майко був учасником Революції Гідності. А вже в 2014 році воював у зоні бойових дій АТО. На захисті східного кордону пробув до 2019 року.

Коли 24 лютого 2022 року російські нелюди пішли війною на Україну, Олег, не довго думаючи, вже 25 лютого був у військкоматі та став до лав 72-ї окремої механізованої бригади імені Чорних Запорозжів. Проходив службу навідником першої механізованої роти першого механізованого батальйону військової частини А2167.

У повсякденному житті Олег був усміхненим, добрим і веселим. Любив рибалити. Мав багато друзів. Восени минулого року він одружився, та недовго тривало його щасливе сімейне життя.

Село Германівка у великій жалобі. Цю втрату важко висловити словами. Обухівська громада, уся Україна втратила гідного сина, великого патріота, цвіт нації. Вічна пам'ять тобі, наш Герою!

Тетяна ЧАЙКОВСЬКА

Під час звільнення Луганщини від російських окупантів загинув мешканець села Григорівки **КАЛІНІН СЕРГІЙ ВАЛЕНТИНОВИЧ**

Сергій Калінін народився 2 грудня 1967 року, навчався у Григорівській школі, закінчив Київський педагогічний інститут, працював вчителем фізкультури в Красній Слобідці, Григорівці. А далі були життєві зміни: Сергій переїхав до Вінниці, де тривалий час працював у міліції, у відділі з особливо важливих справ, у званні майора. Мав велику повагу серед колег та неодноразово нагороджений відзнаками за бездоганне виконання службових обов'язків. Потім у його житті знову з'явилась Григорівка.

У Сергія Калініна завжди були стійка громадянська позиція, а тому, коли розпочалися бойові дії на Сході, він став на захист держави.

З 2015 року, підписавши контракт, служив в артилерійському дивізіоні 14-ї Володимир-Волинської бригади в зоні АТО. З побратимами Сергій прийняв бойове хрещення і пройшов напружені бойові будні. Сергій був добрим та дружелюбним, у скрутну хвилину завжди міг знайти слова підтримки та допомогти.

З перших днів повномасштабної російсько-української війни - агресії росії проти України у лютому 2022 року Сергій Калінін пішов захищати Вітчизну. Воював у складі 92-ї штурмової бригади Першого стрілецького батальйону імені Івана Сірка. Життя воїна обірвалось 19 січня 2023 року під населеним пунктом Новоселівське Сватівського району на Луганщині.

У захисника залишилися мати Тамара Андріянівна та сестра Наталія. Не пробачимо! Не забудемо! Вічна пам'ять Герою!

16 лютого Обухівська громада попрощалася зі своїм земляком, солдатом **КАТОШЕВИМ МАКСИМОМ ОЛЕКСІЙОВИЧЕМ**, який загинув 10 лютого 2023 року поблизу Вугледару Волноваського району Донецької області

Народився Максим 23 квітня 2000 року в Обухові. З 2006 по 2017 роки навчався в Академічному ліцеї №3 Обухівської міської ради. Педагогічний колектив запам'ятав його безвідмовним, доброзичливим та працюючим учнем.

Юнак закінчив Ржищівський професійний ліцей та здобув професію слюсаря з ремонту сільськогосподарських машин та устаткування.

9 червня 2020 року Максим підписав контракт на військову службу. Учасник АТО/ООС, нагороджений медаллю «Учасник АТО».

Одразу після вторгнення рашистів 24 лютого минулого року він вступив до лав захисників України. Йдучи на війну, своїм рідним сказав, що йде їх захищати й інакшого бути не може.

Проходив службу майстром ремонтної роти автомобільної техніки ремонтно-відновлювального батальйону 72-ї окремої механізованої бригади імені Чорних Запорозжів.

Максим Катошев був палким патріотом, безстрашним чоловіком, який в житті цілеспрямовано йшов до справедливості та честі. Завжди хотів жити у єдиній та незалежній Українській державі.

У героя залишилися дружина Катерина, 3-річний син Кирило, батько Олексій Олексійович та сестра Анастасія.

Низький уклін та шана тобі, наш Захиснику України!

24 січня, виконуючи бойове завдання в районі населеного пункту Павлівка на Донеччині, загинув **ШНИРЬОВ ВІТАЛІЙ АНАТОЛІЙОВИЧ**

Народився Віталій 25 вересня 1971 року в Северодонецьку Луганської області. Там закінчив школу, професійно-технічне училище. Тривалий час працював апаратником на хімічному підприємстві «АЗОТ».

Батьківщина Віталія Шнирєва - Луганщина - з червня минулого року тимчасово окупована. А на початку 2014 року патріотично налаштований луганчанин став на захист рідних місць, аби не допустити до своєї домівки російських окупантів та проросійсько налаштованих земляків-сепаратистів.

Повномасштабне вторгнення другої армії світу утвердило бажання свідомого українця зі зброєю в руках вигнати зі своєї землі ненависного ворога. Це бажання привело його до лав захисників України одразу після 24 лютого 2022 року. Віталій служив в 68-й окремій егерській бригаді імені Олексі Довбуша на посаді стрільця-снайпера. Аж до того

трагічного дня, коли життя його обірвалося від вибуху міни.

«Попри те, що Віталій ніколи не був в Обухові, це аж ніяк не применшує його подвиг, бо він герой, він віддав своє життя заради нашого мирного майбутнього», - сказав, виступаючи перед громадою на церемонії прощання 31 січня секретар Обухівської міської ради Сергій Ключок. Представники духовенства Обухівського благочиння Православної церкви України відспівали загиблого. На траурному мітингу виступили також представники влади, районного територіального центру комплектування та соціальної підтримки. Коли трону, покриті прапорами України та 68-ї бригади, несли на плечах побратими Віталія, обухівці стали навколішки, щоб провести в останню путь героя російсько-української війни. 50-річний Віталій Шнирєв, уродженець Луганщини, вірний син України знайшов вічний спокій серед побратимів на Алеї воїнів обухівського міського центрального кладовища «Польок». Низький уклін за подвиг тобі, Захиснику України!

В Обухові у Віталія Шнирєва залишилась донька Анастасія.

20 лютого 2023 року в районі населеного пункту Первомайське на Донеччині загинув наш земляк, солдат 59-ї бригади 11-го батальйону «Київська Русь» з позивним **«Кіпіш», 26-річний КИШОВ РОМАН ВОЛОДИМИРОВИЧ**

Народився Роман 27 червня 1996 року в Обухові. Навчався в загальноосвітніх школах №5 та №3. У професійно-технічному училищі м.Українка здобув спеціальність автослюсаря.

З дитинства Рома бачив себе воїном, захисником та мріяв стати десантником. Активна громадянська позиція, почуття гідності та патріотизму привели його на Майдан, разом з тисячами інших свідомих українців. Ще у 17 років Роман попросився до лав Національної Гвардії, але хлопцю відмовили.

Потім була служба в навчальному центрі «Десна». У 2014-2015 Роман опинився на Донеччині, у зоні бойових дій. Розвідник, він разом з побратимами 100 днів утримував територію поблизу Донецького аеропорту. В одному з боїв отримав серйозну контузію, але у шпиталі лікуватися

відмовився. Через погіршення здоров'я Роман повернувся додому, та його душа була там, на фронті, разом з побратимами. Мирне життя давалося непросто. Всі думки юнака були про друзів, які воювали на Сході, зокрема й про двох його найкращих товаришів - Тараса Глушка та Олександра Кольцова, які, на жаль, загинули минулого року від рук рашистів. Для Романа це було величезною втратою.

Він і сам з перших днів повномасштабного вторгнення російських окупантів пішов захищати Україну у складі 11-го батальйону «Київська Русь». Мав позивний «Кіпіш», опанував військові професії мінометника та штурмовика. Мужній воїн у 2016 році був нагороджений медаллю «Захиснику Вітчизни».

На жаль, Роман не створив сім'ю, вірив, що у нього все ще попереду...

У Героя залишилась батьки Володимир Петрович та Ольга Петрівна, брат Олександр. Світла та вічна пам'ять! Герою не вмирають!

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Сергій КЛОЧКО: «НАЙБІЛЬШІ ВИКЛИКИ ДЛЯ ОБУХІВСЬКОЇ ГРОМАДИ – ЇЇ ЗАХИСТ, НАЙБІЛЬШІ ПРОБЛЕМИ – В МЕДИЦИНІ»

Секретар Обухівської міської ради Сергій Миколайович КЛОЧКО з жовтня минулого року відповідно до Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» виконує повноваження Обухівського міського голови. Які виклики постали перед керівником, Обухівською громадою, які проблеми та труднощі виникали і як їх вдавалось долати під час повномасштабної війни - читайте в інтерв'ю інтернет-видання «Хроніки Обухова».

- Доброго дня, пане Сергію. Для початку розкажіть нашим читачам хто такий Сергій Клочко? Розкажіть про себе: родину, досвід, плани на майбутнє.

- Я народився в Дніпропетровській області, в промисловому районі. Після школи переїхав до Києва, потім армія, будівельний інститут. Відтак, за освітою я інженер-будівельник. Тому працював в будівельному комбінаті №1, який будував будинки для ККПК, мікрорайон №2. У 1983 році постало питання залишитися в Києві і отримати «гостинку» чи переїжджати в Обухів і мати двокімнатну квартиру. Приїхав в Обухів, подивився – красиве, чудове місто, гарний ландшафт, скрізь ліс, недалеко річка. Я зробив вибір, дружина підтримала і ми переїхали в Обухів. У 1985 році очолив Обухівський райсількомунгосп. Потім якийсь час мешкав у республіці Комі, працював заступником директора ліспромгоспу, а потім начальником відділу капітального будівництва та проектування в «Печорліс». У 1993 році після повернення в Україну мене запросили працювати в ТОВ «Ера», спочатку заступником директора, а потім понад 20 років обіймав посаду директора ПРАТ «Енергоремонтне підприємство «Ера». З 2013 року працював директором ТОВ «ЛКЛ Проект» та очолив Обухівську організацію роботодавців. Був депутатом Обухівської районної ради. Перед виборами в 2015 році очолював міську організацію політичної партії «Наш край», долучився до команди покійного Олександра Миколайовича (Леєченко. О.М., экс-міський голова, прим.ред.) на тодішніх виборах. Згодом став депутатом Обухівської міської ради по мажоритарному округу і секретарем міської ради. План на майбутнє у мене один: працювати над подальшим розвитком громади по наміченому шляху, готувати громаду до виборів, що відбудуться після закінчення війни й забезпечити їх безумовний демократичний характер. Балотуватися мені вже немає сенсу – для цього в громаді є молоде покоління, котре може дати місту більше, ніж я.

- Як для вас почалося повномасштабне вторгнення росії 24 лютого?

- Прокинувся від вибухів. Стало зрозуміло, що це початок. Піднявся, взяв себе в руки, поїхав на роботу. Багато дзвінків: що робити? Чим допомогти? Куди йти? Перший день, другий день. Організація, дислокація, військові, блокпости. Пісок везти туди, мішки дістати там. Люди створювали блокпости, робили «коктейлі». Виникали проблеми: магазини закриті, все зупинилось. Шукали можливості, де пекти хліб, де взяти борошно, де взяти крупу. Як забезпечити військових, які до нас доїжджали, розмішувати їх. Шукали матраци, каремати та все, що було необхідно. Допомогали з харчуванням. Влада і громада разом зробили все, щоб вистояти. Будували захисні споруди, шукали ПММ, організували харчування, формували ДФТГ. Результат: з огляду на підготовку захисних споруд Київська обласна військова адміністрація нашу громаду визнала однією з кращих в області.

- Ви стали очільником багатотисячної громади, що відчуваєте, адже тепер вся відповідальність лягла на Ваші плечі?

- Я більше 20-ти років був керівником – тому «взяв рюкзачок і пішов вперед». Громада є, шляхи її розвитку визначені, змінювати їх ніхто не збирається. Головне наразі: працювати за законами воєнного часу і виконувати ті вимоги, які на сьогодні стоять перед нами. Важливим завданням є продовжувати забезпечувати нормальне функціонування у громаді теплопостачання, водопостачання, підтримувати благоустрій та безперерйну роботу освітніх та медичних закладів. Найважливіше, це забезпечити населення укриттями, пунктами обігріву, щоб люди могли сховатись, зігрітись, мати зв'язок. Зараз ці потреби частково виконані: пункти обігріву є і вони забезпечені всім необхідним: і генераторами, і булер'янами, є інтернет, є необхідний запас продуктів харчування. А от з укриттями є проблема, особливо на великих мікрорайонах, адже коли вони будувались, ніхто не готувався до війни. Тоді не будували бомбосховищ, не було підвальних приміщень, куди б люди могли заховатись. Ті ж підвальні приміщення в будинках, які можна використовувати як укриття, вже приведені в порядок. Ще будуть виділятися кошти на ремонтні роботи у вже функціонуючому укритті. Обстежуються підвальні приміщення ще в кількох будинках. Але, на жаль, більшість підвальних приміщень не придатні для використання під укриття. Є питання по навчальних закладах, аби вони працювали, повинні бути укриття. У дільності шкіль по місту їх облаштували, є багато садочки з підвальними приміщеннями, ми зробили укриття, але вони не повністю забезпечують садочки. У деяких відкрилось три групи, в деяких п'ять і вони просто всіх не вміщують.

- Вам доводиться приймати непопулярні рішення. Як Ви реагуєте на критику?

- Проекти рішень готуємо разом з колегами, депутатами, а потім виносимо на розгляд виконкому та сесії. На критику реагую спокійно – є різні точки зору і вони мають право на життя. Щоб досягти злагоди іноді потрібно багато часу дебатовати. Тому, хтось погоджується, що саме так повинно бути і так правильніше для громади, а хтось – не приймає, або спеціально може проголосувати проти, в піку, як то кажуть. І це вже на їх совісті. Критику я приймаю, але аналізую наскільки вона є об'єктивною.

- Який найсильніший виклик був для вас за цей рік? Що було найважчим?

- Сказати, що саме стало найважчим складно. Перше – це війна, а друге – смерть Олександра Миколайовича. Війна сильно вразила, і смерть міського голови також, тому що прийшла так швидко. Ніхто не думав, що так станеться, він був сильний, енергійний і на початку року все було нормально. Але війна дуже підкосила його здоров'я. 24 лютого 2022 він був на лікуванні. Втім «злі язики» звинуватили його у тому, що він сховався, втік від війни. Практично з операційного столу він, покинувши ліку-

вання, добирався в Україну, і це також наклало свій відбиток. Ще вплинуло те, що під час пандемії Олександр Миколайович не міг лікуватись у спеціалістів, до яких звертався протягом багатьох років. Хвороба швидко прогресувала і ми все розуміли. Втім, все одно це було дуже складно пережити.

- Які наразі є найбільші проблеми у громаді? З чим виникають труднощі?

- Найбільші проблеми пов'язані, в першу чергу, із захистом населення. Це, знову ж таки, укриття, але ми над цим працюємо. Готували громаду до блекаутів - закупили генератори і все, що потрібно. Якщо брати по галузях: комунальні підприємства працюють, місто забезпечується теплом, водою. Електроенергія, на жаль, не залежить від нас. Освіта працює, все налагоджено. Якщо дитячі садочки та школи не приймають дітей, бо не забезпечені укриттями, то є альтернатива ходити до інших дошкільних та освітніх закладів. Шкільний автобус забезпечує перевезення дітей до шкіл. Але найбільша проблема на даний час, на мою думку, - це медицина. Відповідно до медичної реформи Комунальне некомерційне підприємство «Обухівська багатофункціональна лікарня інтенсивного лікування» (ОБЛІЛ) повинна заробляти кошти на зарплату платі медикаментів відповідно до пакетів послуг Національної служби здоров'я України. На жаль, сьогодні це завдання вони виконують не в повному обсязі. Минулого року приїздив міністр МОЗ пан Ляшко. Він із зошитом, з ручкою в руках сам порахував, яким чином наша лікарня повинна заробляти кошти, як вона повинна жити з нового 2023 року, але, на жаль, не всі його рекомендації були втілені в життя. Обухівська міська рада зі свого боку зобов'язана та надає кошти на відшкодування комунальних послуг лікарні і планує виділення коштів на капітальні ремонти і придбання медичного обладнання. По роботі лікарні потрібно робити висновки і приймати окремі рішення, аби вона могла функціонувати, і в подальшому, по можливості, стала кластерною лікарнею. Війна призупинила дію медичної реформи, але в подальшому будуть створені кластерні лікарні. Якщо ми не будемо надавати медичні послуги на високому рівні, не будемо фінансово незалежними, наша лікарня не зможе захистити свій статус і частину пакетів послуг, які на даний момент надаються населенню, у нас заберуть, НСЗУ їх не буде проплачувати. Тому ми вивчаємо це питання, консультиємося.

- З чим пов'язані такі проблеми в Обухівській БЛІЛ?

- В основному – це менеджмент. Керівник лікарні повинен шукати можливість, яким чином заробляти кошти та збільшувати якість і кількість медичних послуг, щоб додатково в лікарню могли звертатися мешканці й з інших територіальних громад. Зараз пацієнти їдуть у приватні клініки та лабораторії. Їздять у Київ, платять великі кошти, а в лікарні стоїть новітнє обладнання, яке практично не використовується. Ми йдемо назустріч: міська рада забезпечує

відшкодування комунальних послуг, а також наше завдання – виділити кошти на медичне обладнання, щоб воно використовувалося і приносило прибуток лікарні на своє утримання. Станом на сьогодні лікарня подала заявку на закупівлю медичного обладнання на суму 18 млн., але ми чекаємо, щоб керівниця закладу підготувала і захистила бізнес-план, пояснила на що саме будуть витрачатись кошти. Міська рада готова до співпраці, ми плануємо виділити кошти на ремонт першого і другого поверху поліклініки, відкрити в Обухові пологову та інфекційне відділення. Величезні плани, і зараз все залежить від керівництва лікарні.

- Чи співпрацює в даний час Обухівська міська рада з іноземними партнерами? Якщо так, то які країни підтримують громаду і як саме?

- Найкращі стосунки у нас з німецьким містом Радебойль. Цьогоріч виповнюється 24 роки, як ми з ними підписали договір. Вони приїждять до нас як додому, ми - до них. Партнерські відносини у нас були і в галузі культури, освіти, медицини, це і волонтерство. Дуже тісні відносини між пожежними службами, вони як брати. Коли почалася війна, німці відгукнулись одні з перших, прийняли наших мам з дітками, відправляли нам гуманітарну допомогу. Привозили медичні препарати, продукти харчування, засоби гігієни, генератори. Подарували два стоматологічні кабінети, які ми монтуємо в стоматологічній поліклініці. Для організації комп'ютерного класу в ліцеї №5 надіслали ноутбуки. Також отримали грошову допомогу, яку ми направили на закупівлю обмундирування для ДФТГ. Ще готують партію генераторів, додатковий стоматологічний кабінет і інше. Вчасно та необхідною допомогою на початку війни для жителів громади – мам з дітками стала підтримка польського міста-побратима Бенджина, яке радо приймало в себе декілька груп дітей з Обухівської громади. Італія зустрічала обухівські родини, які мають дітей з інвалідністю. Для них були створені хороші умови проживання та всебічна підтримка. Також варто згадати друзів з Румунії, які спільно з румунським та німецьким благодійними фондами вже втретє привозили до нашої громади гуманітарні вантажі з продуктами харчування, засобами гігієни, медикаментами та медичним обладнанням. Велика подяка за вагому співпрацю та допомогу усім, хто нам допомагав. Разом - до перемоги!

- Бюджет Обухівської громади. Які пріоритетні напрямки?

- Бюджет громади ми прийняли в грудні минулого року. У цьому місяці ми плануємо розподілити частину вільних коштів на забезпечення життєдіяльності громади. У нас є відповідні програми, і найпріоритетніші на сьогоднішній час – це програма з надзвичайних ситуацій та програма національного спротиву. Плануємо кошти на укриття, на утримання ДФТГ, на допомогу нашому батальйону тероборони. Територіальному центру комплектування направляємо субвенцію для підвозу мобілізованих до військових частин. Також виділяємо кошти на поточне утримання доріг. На найближчій сесії плануємо прийняти рішення доплати відсотків за престижність освітянам. Разом з тим, ми маємо можливість виділити кошти на будівництво та капітальні ремонти об'єктів, але Постанова Кабміну №590 обмежує фінансування під час дії воєнного стану.

ДЕПУТАТИ ПІДТРИМАЛИ ДОПЛАТУ ПЕДАГОГАМ

Депутати Обухівської міської ради проголосували за виплату з бюджету громади надбавки в розмірі 30% до посадового окладу педагогічних працівників закладів дошкільної, позашкільної, загальної середньої освіти. Таке рішення Обухівської міської ради передбачено Постановою КМУ № 373 від 23.03.2011р.

«Вважаю, це дуже правильне рішення, бо ми не можемо очікувати високої якості освітніх послуг для наших дітей в умовах, коли вихователі дитячих садочків отримують зарплату в середньому – 6-7 тисяч гривень, а вчителі – 9-10 тисяч. Саме для хоч би часткового підвищення рівня оплати праці педагогів і потрібна ця комунальна надбавка», – прокоментував депутат Богдан Яцун.

ВІДНОВЛЕНО САДОК, ЩО ПОСТРАЖДАВ ВНАСІДОК АТАКИ РОСІЙСЬКИХ ДРОНІВ

В Обухові відновили заклад дошкільної освіти, що постраждав під час російської атаки 26 січня, повідомили в Обухівській міській раді. У закладі за кошти міського бюджету замінили пошкоджені вікна, встановили склопакети, виконали штукатурні роботи.

НА СЕСІЇ МІСЬКРАДИ ПРИЙНЯТІ ВАЖЛИВІ РІШЕННЯ

28 лютого відбулося 2 пленарне засідання 38-ї сесії Обухівської міської ради. При повторному розгляді важливих для громади питань, а саме: виділення коштів для модульного споруд цивільного захисту (укриттів) в закладах освіти й дошкільних закладах сіл Дерев'яна, Красне та виготовлення проектно-кошторисної документації на укриття для Академічного ліцею №2 в Обухові, надання додаткових приміщень в оренду громадській організації «Аномалія», яка займається таким необхідним для воїнів проєктом «Кровоспас», а також виділення коштів на збір, перевезення та утилізацію ламп розжарювання у рамках державної програми безкоштовної заміни ламп на сучасні LED-лампи, депутатами міської ради були прийняті позитивні рішення.

Втрачені свідоцтво про право на спадщину, видане Обухівською районною державною нотаріальною конторою 9 січня 2020 року ОДНОРАЗУ Петру Степановичу на земельну ділянку з кадастровим №3223184202:02:002:0036, для будівництва і обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд, реєстр. №1-23, та свідоцтво про право на спадщину, видане Обухівською районною державною нотаріальною конторою 5 грудня 2015 року ОДНОРАЗУ Петру Степановичу на земельну ділянку з кадастровим №3223184200:05:002:0012, для ведення товарного сільськогосподарського виробництва, реєстр. №2-2107, вважати недійсними

ОТРИМАЛИ ДЕРЖАВНІ НАГОРОДИ

Медаллю МО «Золотий тризуб» нагородили директора ТОВ «Обухівтранс» Лук'яненка Олександра Івановича (на фото вгорі ліворуч).

Відзнакою МО – нагрудним «Знаком пошани» нагороджено: керівника ТОВ «РОЯЛ ІНЖИНІРИНГ» Почишева Сергія Віталійовича та директора ТОВ «Автоспецтранс» Київського КПК Степанишина Олега Миколайовича.

Нагрудним знаком «За зразкову службу» нагороджено водія 1 роти охорони Обухівського районного ТЦК та СП Київської області оперативного командування «Північ» Сухопутних військ ЗСУ, старшого сержанта Кучму Олександра Васильовича.

Медаллю «За сприяння Збройним Силам України» нагороджено: волонтерку, фахівця із соціальної роботи з учасниками бойових дій, секретаря громадської організації «Об'єднання сімей загиблих (померлих) воїнів АТО «Ми пам'ятаємо. Обухівщина» Андрєєву Лідію Михайлівну та директора ТОВ «Світанок Плюс» Устименка Дмитра Олександровича.

Наша держава має не тільки потужну та вмотивовану бойову армію, а й цілу армію на цивільному фронті. Шістдесят представників Київщини отримали державні нагороди від Міністерства оборони (МО) України, серед яких третина – представники Обухівщини.

Міністр оборони Олексій Резніков особисто відзначив наших земляків за надання всебічної допомоги під час збройної агресії російської федерації проти України, плідну співпрацю зі збройними силами України, патріотизм та активну громадянську позицію.

Волонтерка, секретар громадської організації «Об'єднання сімей загиблих (померлих) воїнів АТО «Ми пам'ятаємо. Обухівщина» Лідія Андрєєва отримала нагороду з рук Прем'єр-міністра України Дениса Шмигала.

ПАМ'ЯТАЄМО ГЕРОІВ НЕБЕСНОЇ СОТНІ

В Україні на державному рівні вшановують пам'ять Героїв Небесної Сотні, згадуючи трагічні дні масових розстрілів протестувальників під час Революції Гідності 2013-2014 років. Наприкінці зими протистояння між українським народом і тодішнім режимом Януковича сягнуло свого максимуму. За два дні, 18 по 20 лютого, на Майдані загинуло 78 осіб, після 20 лютого від поранень померло ще понад 20. Усі вони увійшли до меморіалу борців за українську незалежність – до Небесної Сотні. 107-ми загиблим надано звання Герой України посмертно, серед них і наш земляк Володимир Чаплінський.

З нагоди дев'ятих роковин трагічних подій Революції Гідності в Обухові вшанували Героїв Майдану. На мітингово-реквієм біля пам'ятника Володимирова Чаплінському на Алеї Героїв Небесної Сотні зібралися представники органів місцевого самоврядування, трудових колективів, громадських об'єднань, родина Героя України, учасники Революції Гідності, свідомі громадяни.

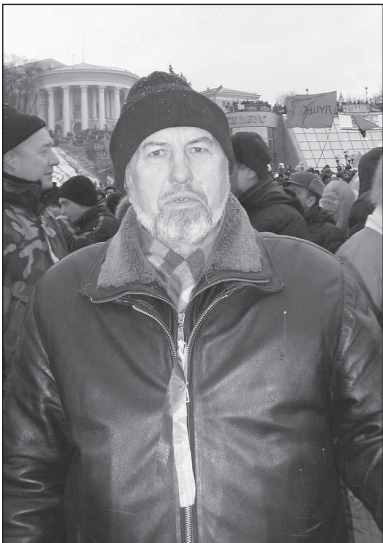
Виступаючи закликали пам'ятати полеглих героїв, які змінили нас, змінили нашу Україну. Ці Воїни світла загинули за правду, свободу і незалежність нашої

держави, довівши, що український дух є незламним, а народ – нескореним. Підтвердженням цьому є героїчний опір нашого народу російським окупантам, який вже триває рік.

Хвилиною мовчання вшанували присутні пам'ять загиблих на Майдані, усіх загиблих на російсько-українській війні.

На фото: батьки майданівця, Героя України Володимира Чаплінського - Антоніна Євгенівна і Володимир Володимирович Чаплінські та діти біля пам'ятника синові та батьку.

СПОГАД УЧАСНИКА МАЙДАНУ

Протести українців проти тодішньої політики Януковича з кінця 2013 року відбувалися у формі мітингів, демонстрацій та студентських страйків. Проте силова протидія з боку влади призвела до відкритого силового протистояння, яке переросло у Революцію Гідності.

Михайло Романько на Майдані. Фото з архіву автора.

ПРОТРИМАТИСЯ ДО РАНКУ...

Дев'ять років віддаляє нас від трагічних подій на Майдані, під час яких загинули волелюбні українці, що повстали проти несправедливості, захищаючи свої прагнення, права та свободи. Учасники Євромайдану в деталях пам'ятають ті криваві дні, коли під ногами горіла земля, від прицільних снайперських куль помирали побратими, а їхньою зброєю було каміння, палиці та коктейлі Молотова. Пропонуємо вашій увазі спогад учасника Майдану, обухівця Михайла Івановича РОМАНЬКА.

«Майдан розпочався після побиття у листопаді 2013 року студентів, які відчували зраду влади та її неспроможність вести Україну до європейських цінностей. Невдоволений політикою влади, народ вийшов на головну площу столиці.

Майдан збільшувався з кожним днем. Їздив туди і я. Пригадую, як привезли і монтували сцену з гаслом «Слава Україні!», розгорнули намети і польові кухні.

Сюди з'їжджалися патріоти з усієї України, вимагали зміни влади. Зводили високі барикади по периметру Майдану Незалежності, відтісняючи з головної площі «беркутівців». Автомайданівці разом з добровольцями звозили сюди щити, шини, мішки з піском. Барикади охоронялись цілодобово, проводилось патрулювання, забезпечуючи спокій і лад зібрання.

2014 рік я зустрів на Майдані. Слухали промовців на сцені, дивилися документальне кіно про Путіна. Бачили реакцію кер-

маніча Кремля на волевиявлення українців, бачили на Майдані зібралися націоналісти і бандерівці, які намагаються захопити владу. Але ж націоналізм – це любов до України, до свого народу, землі, культури, мови, тому ми були горді тим, що таких людей – мільйони.

Прибічники Януковича в Маріїнському парку звели свій антимайдан зі сценою, з якої лунали погрози на нашу адресу. Туди влада за гроші звозила тітушок, артистів.

Периметр Майдану був у щільному кільці «беркутівців», почастішали провокації, побиття та викрадення людей. Але кількість патріотів зростала. Особливо у вихідні. Ми пікетували Генеральну прокуратуру, суди.

14 січня на вулиці Грушевського на нашу колону напали «беркутівці» - озвіріло били дубинками всіх, незважаючи на вік і стать. Отоді усім стало зрозуміло, що мирним шляхом розв'язання проблеми неможливе.

17 лютого побратими повідомили мене,

що на 18-те влада готує зачистку Майдану. Я для себе вирішив - моє місце там. Звечора попрощався з онуками, попередив невістку. З обухівськими активістами о 7 ранку поїхав нашим на підмогу.

О 10-й колоною з прапорами ми рушили до Верховної Ради по Інститутській, але всі підходи до неї були заставлені «КаМАЗами», а на дахах будинків стояли спецпризначенці з рушницями. Дорогу нам переродили «беркутівці». В них полетіло каміння і вони відійшли, пропустивши нас до офісу партії регіонів.

Біля станції метро протестувальники розбирали бруківку для барикади. Всі мовчки допомагали, поки не скінчилась бруківка. По обіді я спустився на Майдан. Ми почали носити шини. За цією справою я зустрів свого побратима Володимира Пасічного, полковника у відставці. Згодом почали розбирати бруківку на самому Май-

дані Незалежності, ланцюжком передаючи її тим, хто колов і купками складав по периметру – це була наша народна зброя.

Напруга зростала. Зі сцени «голос Майдану» Євген Ніщук повідомив, що цієї ночі буде зачистка, тож просив залишитися чоловіків. Чесно скажу, лишилося нас небагато. Наближалась ніч. Ми розламали на дрова три сторожки.

Нас з усіх боків оточив «Беркут». Під бій палиць по щитах ішов наступ. Запалали гумові шини, вітер огорнув нас чорним димом, на якийсь час призупинив наступ «беркутівців». Владою була задіяна силасилена правоохоронців, чимало техніки, зокрема, два бронетранспортери з водометами. У відповідь наші захисники підпалили займистою сумішшю один, а потім і другий транспортні засоби силовиків. Сили були не рівні, але покидати Майдан ніхто не збирався.

Зі сцени Євген Ніщук розповів, що Янукович наказав командувачу повітряно-десантних військ зрівняти Майдан із землею, на що той відповів, що він зі своїм народом не воюватиме. Це нас підбадьорило...

Приблизно о 23.00 з вікон Будинку профспілок, в якому наші патріоти облаштували польовий шпиталь, повалив чорний дим. «Беркутівці» не підпускали пожежні машини понад годину. Зв'язку майже не було. Силовики наступали, кільце стискалось.

Ми почули дзвін Михайлівського собору. Нам на допомогу почали сходитися кияни. «Беркут» зупинився, але ненадовго. Перегрупувався. Почалися атаки. Одна. Друга. Третя... Ми захищалися. І навіть узяли двох з ворожого табору та передали їх на сцену.

Всі молилися, щоб у нас вистачило вогню і каміння до ранку. «Беркутівці» кидали в нас гранати зі сльозогінним газом, шумові гранати.

Наближався ранок 19-го лютого. Вогонь палав, посилюючи чорний дим в обличчя «Беркуту», який повертався ні з чим. Ми перемогли! Вранці надійшла підмога - прорвався автобус «львів'ян».

Окрилені, ми поверталися у свої намети, мій підписаний «Київщина». Залишили в ньому свою амуніцію – палиці та каски – і пішки йшли до станції Видубичі, бо метро не працювало. На вулиці стояли патрулі ДАІ, але нас не зупинили.

Ще довго в очах марилося полум'я і дим, як сон про пережиті події на Майдані...».

Записала Олена ДРАЧУК